

Egy embert próbáló sport

A tollaslabda Kínából ered, és állítom, a világ egyik leglátványosabb játéka, ráadásul olimpiai sportág.

A pálya 2 térfélből áll és 1 hálóból. A pálya téglalap alakú, 13,40 m x 6,10 m-es terület, melyet 40 mm széles vonalak határolnak. A háló 1,5 m magasán áll. Egy térfél két részből áll, ez a páros és a pártalan, ami a szervánál számít. Van 2 adogatóvonal, egy első és egy hátsó. Az első vonal szervánál számít egyéniben és párosban is, míg a hátsó csak páros játékokban kap szerepet. A pályához tartozik még két oldalsó folyosó, melyek szintén csak páros játékokban kapnak szerepet, egyéniben „out”-nak számítanak.

A játék lényege szemben áll azzal a „strandtollással”, melyet sokan szeretnek. Itt nem az a lényeg, hogy a másik visszaadja a labdát, hanem éppen az, hogy ne adja vissza. (Sajnos ezt elég kevesen tudják.) Egy mérkőzés 2 vagy 3 szettből áll, a nyert játszmauktól függően. Egy szett 21 pontig tart, kivéve, ha a játékosok 20-20-ra állnak, mert akkor 2 ponttal kell győzni, és maximum 30 pontig tarthat egy szett. A pontok között nincsen szervacsere.

Mint korábban utaltam rá, van egyéni és páros formáció is. A tollast korosztályok szerint játsszák, U11, U13, U15, U17, U19, majd felnőtt kategóriában. Sajnos, hazánkban és Európában nem annyira elterjedt, mint Ázsiában, bár Dániában és Angliában elég nagy kultusza van, és szerencsére egyre nagyobb népszerűségnek örvend.

Sokkal keményebb ez a sport, mint bárki gondolná. Én személy szerint 7 éve vagyok a szerelmese, és bármikor vitába szálllok a tollas miatt, ugyanis heti 5 labdás és 2 konditermes edzés (van, akinek még 2 futóedzés is van) mellett senki ne mondja, hogy a tollaslabda nem kemény, fárasztó és embert próbáló sport.

Nagy Ádám 10. B
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka